

Septembrie 2003

Alice stătea la biroul său din dormitor, distrasă de zgomotele pe care John le făcea la parter, trecând valvărtej dintr-o cameră în alta. Înainte de a pleca la aeroport trebuia să termine evaluarea colegială a unei lucrări trimise spre publicare la *Journal of Cognitive Psychology*¹. Citise aceeași frază de trei ori, fără să o înțeleagă. Ceasul deșteptător, despre care bănuia că era înainte cu vreo zece minute, arăta 7:30. Având în vedere ora și graba tot mai mare a lui John, Alice știa că se pregătea de plecare, dar precis uitase ceva și nu reușea să-i dea de urmă. S-a lovit ușor cu stiloul roșu peste buza de jos, privind spre ecranul digital al ceasului, și atunci a auzit ceea ce se aștepta să audă.

— Ali?

A aruncat stiloul pe birou și a oftat. L-a găsit pe John la parter, în sufragerie, stând în genunchi și cotrobăind pe sub pernele canapelei.

— Cheile? a întrebat ea.

— Ochelarii. Te rog, nu-mi ține predici. Sunt în întârziere.

¹ Revistă de specialitate în domeniul psihologiei cognitive (N.t.)

I-a urmărit privirea disperată până spre polița să-mineului, unde vechiul ceas Waltham, apreciat pentru precizia sa, anunța ora 8:00. Ar fi trebuit ca el să știe mai bine dacă e cazul să aibă încredere. Ceasurile din casa lor arătau rareori ora exactă. Alice fusese deseori înselată de cadranele lor aparent oneste, aşa că, în timp, învățase să se încreadă în ceasul de mână. După cum era de așteptat, s-a întors în timp când a intrat în bucătărie, unde cuptorul cu microunde ținea morțiș să arate doar 6:52.

A privit de-a lungul suprafeței netede și curate a blatului de granit și i-a zărit lângă castronul decorat cu ciuperci, plin ochi cu plicuri nedeschise. Nici sub ceva, nici în spatele a ceva, nici ascunși vederii în vreun fel anume. Cum se poate ca el, un om atât de inteligent, un om de știință, să nu vadă că erau chiar sub ochii lui?

Normal, și lucrurile ei se ascundeau uneori prin cele mai năstrușnice cotloane. Dar ea nu recunoștea lucrul acesta în fața lui și nici nu-l punea să caute. Chiar zilele trecute, din fericire fără știrea lui John, și-a petrecut o dimineață nebună scotocind prin toată casa și apoi în birou, în căutarea încărcătorului de la BlackBerry. Într-un sfârșit a capitulat nedumerită, s-a dus la magazin și a cumpărat unul nou, ca apoi, seara târziu, să-l găsească pe cel vechi înfipt în priza de lângă partea ei de pat, unde ar fi trebuit să-l caute de la bun început. În cazul amândurora, putea să pună foarte bine totul pe seama numeroaselor treburi pe care le aveau de făcut deodată și a faptului că erau amândoi mult prea ocupați. Si pe seama faptului că îmbătrâneau.

John stătea în pragul ușii, cu privirea ațintită nu asupra ei, ci asupra ochelarilor pe care îi ținea în mână.

— Data viitoare, în timp ce cauți, imaginează-ți că ești femeie, i-a spus Alice, zâmbind.

— O să port o fustă de-a ta. Ali, te rog, sunt în mare întârziere...

— Cuptorul cu microunde spune că ai timp berechet, i-a răspuns ea, întinzându-i ochelarii.

— Mulțumesc.

I-a luat aşa cum preia un atlet ștafeta, în timpul unei curse, și s-a îndreptat spre ușa de la intrare.

— O să fii acasă sămbătă, când mă întorc? i-a vorbit Alice spitelui lui, în timp ce-l urma în hol.

— Nu știu, sămbătă mă aşteaptă o zi lungă în laborator.

Și-a luat geanta, telefonul și cheile de pe măsuța din hol.

— Drum bun, sărut-o pe Lydia din partea mea. Și încercă să nu vă certați! i-a spus John.

Alice a remarcat reflexia lor în oglinda de pe hol: un bărbat înalt și distins, cu păr castaniu, ușor grizonant, purtând ochelari; o femeie minioană cu păr ondulat, cu mâinile încrucișate la piept; fiecare dintre ei pregătit să se lanzeze în veșnica ceartă fără rezultat. Și-a încleștat dinții și a înghițit în sec, evitând să intre în dispută.

— Nu ne-am prea văzut de ceva timp. Te rog, încerci să fii acasă? a întrebat ea.

— Știu, o să încerc.

A sărutat-o și, deși era disperat să plece, a rămas suspendat în acel sărut pentru o clipă aproape imperceptibilă. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, probabil că ar fi adăugat sărutului lui un anume romanticism. Și ar fi putut rămâne aşa, plină de speranță, gândindu-se că el tocmai i-a spus *Te iubesc, o să-mi fie dor de tine*. Dar pe măsură ce îl privea înaintând grăbit pe stradă, era aproape

convinsă că, de fapt, tocmai îi spusese *Te iubesc, dar te rog nu te enerva când nu o să mă găsești sâmbătă acasă.*

Obișnuiau să meargă împreună pe jos spre Harvard Yard¹ în fiecare dimineață.

Dintre multele lucruri care îi plăceau în legătură cu faptul că lucrau la aceeași universitate și la mai puțin de un kilometru depărtare de casă, cel mai mult o bucura faptul că parurgeau acest drum împreună. Se opreau întotdeauna la Jerri's — o cafea neagră pentru el, un ceai de lămâie pentru ea, rece sau cald, în funcție de anotimp — și își continuau drumul spre Harvard Yard, discutând despre cursurile sau proiectele lor de cercetare, despre problemele din departamentul fiecărui, despre copiii lor sau despre planurile pentru seara aceea. Ba pe vremea când erau proaspăt căsătoriți, chiar se ținuseră și de mâna. Îi pria de minune intimitatea relaxată a acestor plimbări matinale alături de el, înainte ca obligațiile cotidiene ale jobului și ambițiile personale să-i stoarcă de puteri și să-i epuizeze.

Însă, de ceva timp înceoace, mergeau separat spre Harvard. Toată vara, Alice trăise cu ce avea într-o valiză, participând la conferințe de psihologie la Roma, New Orleans și Miami, și ca membru în comisia de examinare pentru susținerea unei teze, la Princeton. În primăvară, culturile de celule de care se occupa John necesitaseră o atenție deosebită la ore revoltător de matinale, zi de zi, iar el nu avusese încredere în niciunul dintre studenții săi că s-ar fi dus la laborator în mod regulat. Așa că se dusese el. Nu își amintea exact de ce renunțaseră să

¹ Harvard Yard, în Cambridge, Massachusetts, cuprinde partea cea mai veche a campusului Universității Harvard, centrul său istoric și clădiri moderne. (N.t.)

meargă împreună încă de dinaintea acelei primăveri, dar știa că de fiecare dată motivele păreau întemeiate și doar temporare.

S-a întors la lucrarea de pe biroul ei, tot distrașă, însă de această dată de regretul că evitase acea ceartă cu John despre fiica lor cea mai mică, Lydia. Să fie, oare, atât de greu ca măcar o dată să rămână de partea ei? Pentru restul lucrării a depus un efort superficial, nu la nivelul pretențiilor sale, dar nu putea altfel, din cauza minții ei răvășite și a lipsei de timp. Odată terminate sugestiile și comentariile pentru revizuire, a împăturit și a închis plicul, simțindu-se vinovată că s-ar putea să fi scăpat vreo greșeală în ceea ce privește construcția sau interpretarea studiului și bosciorodindu-l pe John pentru punerea în pericol a integrității muncii ei.

Și-a făcut din nou valiza, pe care nu apucase încă să o golească după ultima călătorie. Tare își dorea să plece mai puțin în următoarele luni. În agenda semestrului de toamnă erau trecute doar câteva conferințe la care fusese invitată să prezinte, iar majoritatea le programase vinerea, căci era ziua când nu avea cursuri de predat. Ca mâine, de pildă. Mâine, când era invitată ca vorbitor în deschiderea seriei de colocvii de toamnă, despre psihologie cognitivă, din cadrul Universității Stanford. După aceea, urma să se întâlnească cu Lydia. Se va strădui să nu se certe cu ea, dar nu putea face nicio promisiune.

Alice a găsit cu ușurință clădirea Cordura Hall de la Stanford, la intersecția dintre Campus Drive West și Panama Drive. Exteriorul din stucatură albă și acoperișul de culoarea teracotei, încadrate într-un peisaj luxuriant, îi păreau ei, venită de pe coasta de Est, mai degrabă un

complex de pe o plajă caraibiană, decât o clădire academică. Ajunsese destul de devreme, dar cu toate acestea s-a aventurat înăuntru, gândindu-se că ar putea profita de timpul rămas ca să stea în amfiteatrul gol și să se uite peste prezentare.

Spre surprinderea ei, a intrat într-o sală deja plină. O multime înfometată încercuise și asediase bufetul deschis, plonjând agresiv asupra mâncării, precum pescărușii de pe plaja unui oraș de la malul mării. Înainte de a reuși să se strecoare neobservată, l-a zărit pe Josh, un fost coleg de la Harvard, egocentric cu acte în regulă, care se postase în fața ei, cu picioarele un pic prea depărtate, dar ferm înfipte în pământ, ca și cum ar fi fost pregătit să se repeadă asupră-i.

— Toate acestea, doar pentru mine? a întrebat Alice, zâmbind jucăuș.

— Ce crezi, ne înfruptăm aşa în fiecare zi. Sunt pentru un coleg de la psihologia dezvoltării, a fost titularizat ieri. Și... cum o mai duci la Harvard?

— Bine.

— Nu-mi vine să cred că după atâția ani tot acolo eşti. Dacă te plăcăști vreodată, ai putea să te gândești să ni te alături aici.

— Te anunț eu. Tie cum îți merge?

— Extraordinar. Hai pe la mine la birou după prezentare, să vezi cele mai recente rezultate după modelarea datelor. O să te dea pe spate!

— Îmi pare rău, nu pot, trebuie să prind zborul spre L.A. imediat după prezentare, a răspuns, recunoscătoare că avea deja pregătită o scuză.

— Ah, ce păcat! Ultima dată când te-am văzut cred că a fost anul trecut, la conferința de psihologie experimentală. Din păcate, am ratat prezentarea ta.

— Ei bine, o să auzi bună parte din ea astăzi.

— Deci, mai nou, îți reciclezi prezentările, ai?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, și-a făcut apariția Gordon Miller, șeful departamentului și noul ei erou, care a salvat-o rugându-l pe Josh să ajute la servitul şampaniei. La fel ca la Harvard, și la Stanford exista, la catedra de psihologie, tradiția închinării unei cupe de şampanie în cinstea profesorilor care reușeau râvnita titularizare pe post. În viața unui profesor nu se face prea mult tam-tam de-a lungul diferitelor etape de avansare în carieră, dar titularizarea este un moment anunțat cu surle și trâmbițe.

Când toți aveau deja o cupă în mâna, Gordon s-a urcat pe podium și a bătut ușor în microfon.

— Îmi puteți acorda puțină atenție, vă rog?

Înainte să-și continue vorba, s-a auzit râsul zgomotos și deslușit al lui Josh, stârnind ecouri în amfiteatrul.

— Astăzi îl felicităm pe Mark pentru obținerea titularizării. Sunt sigur că este deosebit de încântat să își vadă munca încununată de succes. În cinstea multor altor realizări viitoare! În cinstea lui Mark!

— În cinstea lui Mark!

Alice a ciocnit cu persoanele din jurul său, apoi fiecare și-a văzut de mâncat, de băut, de discutat. După ce toată mâncarea a dispărut de pe platouri și au fost scurse ultimele picături de şampanie din ultima sticlă, Gordon a luat din nou cuvântul.

— V-aș rуга să luați loc, pentru a putea începe discuția de astăzi.

A așteptat câteva momente, până când cei șaptezeci și cinci de oameni prezenți s-au așezat și s-au liniștit.

— Astăzi am onoarea să vă prezint primul vorbitor al colocviului din acest an. Dr. Alice Howland este profesor